

Пжтуването до пролѣтъта бѣ тежко. Колкото се отдалечаваха отъ морето, студътъ ставаше все по-остъръ. И пжтниците често прекарваха въ пещери и ядѣха гарги и корени отъ тревн.

После изведнажъ настанаха горешини, суша и пѣсъчни вихрушки. Ламитѣ вървѣха прегърбени съ глухорѣмжене по следитѣ на керванитѣ. Никакво селище не се виждаше. Всичко бѣ страшно и безкрайно и често засъхналитѣ съли отъ свирепия вѣтъръ покриваха меднитѣ бузи на Матацаресъ съ солена корица. Но всѣка вечеръ той виждаше звездата да освѣтява небето, и неговата смѣлость не изчезваше.

Единъ день всрѣдъ пустинята, далечъ предъ него, съ изви вихрушка, която се приближаваше като пълчища войска. Изведнажъ той бѣ заобиколенъ отъ демони. Тичаха на четири крака. Имаха двойно тѣло съ опашка и дълги рѣце, въ които размахваха копия, боздугани и лжкове. Тѣ издаваха виковете като кукумявки и показваха своитѣ жълти зѣби, остри като тръни. Подъ тѣхнитѣ порови калпаци малкитѣ имъ очи свѣтѣха като острие на ножъ.

Това бѣха хуни, качени на коне — животни, каквито той не бѣ виждалъ никога.

Следъ кратко сражение царътъ и свитата му бѣха хванати, завързани и натоварени, всѣкой между две седла, а ламитѣ, мушкани съ острията на копията, се впуснаха да бѣгатъ въ безреденъ трѣсъ, и клетката съ птицитѣ се прегъваше върху пошурѣлитѣ животни.

Пленниците бѣха заведени предъ Уругулу, ханъ на великата орда. Отдалечъ неговиятъ лагеръ изглеждаше като къртиничини. Обикаляше го дълбокъ ровъ и ограда, върху която бѣха натъкнати човѣшки глави. Една врата се отваряше между две пирамиди отъ черепи. И една алея, съ наредени умъртвени врагове отъ дветѣ страни, водѣше къмъ срѣдищната палатка. Тя бѣше направена